

2012

Oldřich Tichý (1959)

Pletivo, 2012, olej, plátno, 180 x 160 cm

Nakolik je „pletivo“ ve stejnojmenném obraze Oldřicha Tichého tenkou a prostupnou membránou mezi dvěma světy, mezi vnější a vnitřní realitou? Nebo není vůbec žádnou překážkou a je pouze prvkem každodenně vnímané venkovské reality? Různými směry se může ubírat přemýšlení o tomto obraze.

Na sklonku osmdesátých let 20. století, po svízelných letech naplněných i těžkou nemocí, malíř Oldřich Tichý vyměnil pražské prostředí za život na venkově, a to v Dojetřicích u Sázavy. Vystavené dílo **Pletivo** vzniklo v atmosféře již dlouhodobě zabydleného a prožitého prostoru této vesnice. Každodenní dotyk malíře s krajinou a zejména s přírodou nastínil v jeho tvorbě zcela jiné dimenze vnímání světa kolem sebe. Proto autorovy kompozice zaměřené na niternou spojitost člověka s přírodou vynikají zvláštní duchovností. V Tichého obrazech je příroda zjevována v odvěkem archetypálním rámci jakožto hlavní a limitující souputník lidského existence. Nositelem duchovních a filozofických úvah malíře je nejenom tento tvůrčí koncept, ale i zdrženlivá šedavá a jinak temná barevnost. Konkrétním zprostředkovatelem obsahů jsou mimo jiné rovněž přírodní fragmenty – větve, tlející haluze, osamělé křoví, a z nich vytvořené a spletené prazvláštní až mytické stavby lodí, rybích vrší, podivných staveb nebo zvláštních úkrytů. Pak také třeba i dřevěný letitý žebřík, venkovské okenní rámy a především tolik známé drátěné pletivo plotů, to vše zastupuje další okruh zobrazovaných motivů, které s jakousi mocnou silou předanou malířským způsobem, velmi senzitivně evokují hloubku Tichého soužití se světem kolem sebe. Napsal o něm: *„Hledáme smysl své existence a trápíme se nedostatečnou schopností to všechno poznat. Jakými prostředky a jakou formou to vyjádříme, jest fuk. Podstatné je se tím zabývat.“*

Oldřich Tichý absolvoval Akademii výtvarných umění v Praze ještě před rokem 1989 u prof. Františka Jiroudka bez velkého nadšení. Přesto si „pro sebe objevil klasickou malbu jako prostředek vymezení proti modernismu“. Autor patří dnes ke střední generaci jakožto zastánce závěsné malby (oproti tolik aktuálním instalacím a konceptuálnímu směřování současného umění), přinesl do jejích různých proudů, od expresivních a geometrických až po figurativní, zásadní metafyzické obsahy. Nepochybně k tomu přispěla jeho zkušenost z práce arteterapeuta v kroměřížské psychiatrické léčebně a především přestěhování se z Prahy na Sázavu.